

Напрями розвитку вищої освіти в Україні, з одного боку, стратегічні, з іншого – вони дадуть імпульс для подальшого поліпшення стану освіти і науки вже в недалекому майбутньому.

Перший напрям – це розширення доступу до вищої освіти, другий – якість освіти й ефективність використання фахівців з вищою освітою і третій – це інтеграційні процеси.

Розуміючи, що принципи Болонського процесу лише спрямовують на загальні зміни в освітній царині, ми маємо прагнути до ефективної модернізації національної системи вищої освіти у світлі євроінтеграційних прагнень.

Список використаних джерел:

1. Болонський процес: головні принципи входження в європейський простір вищої освіти / В. С. Журавський, М. З. Згуровський. – К.: ІВЦ «Вид-во «Політехніка», 2002. – 200 с.
2. Вища освіта і наука - найважливіші сфери відповідальності громадянського суспільства та основа інноваційного розвитку: Рішення колегії М-ва освіти і науки України від 24.04.05 № 3/2-4 // Інформ. зб. М-ва освіти і науки України. - 2005. - № 13/14. - С. 3
3. Закон України «Про вищу освіту» від 1 липня 2014 року.
4. <http://www.niss.gov.ua/articles/895/>

Принцип делегування повноважень у місцевому управлінні

Семенішина І.М., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС *Кулик Т.О.*

Значної ваги набуває питання взаємовідносин органів виконавчої влади з органами місцевого самоврядування, визначення організаційно-правових форм їх співпраці, розроблення висновків і пропозицій щодо вирішення проблем регулювання суспільних відносин у сфері делегування повноважень органам місцевої влади. [3]

Слід зазначити, що мова піде про делегування повноважень саме органам місцевого самоврядування. Певні аспекти в межах даної проблеми досліджувались у роботах таких вчених, як В. Авер'янов, В. Кампо, В. Борденюк, М. Корнієнко та ін. [4]

Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» виділяє повноваження органів місцевого самоврядування, поділяючи їх на виключну компетенцію органів місцевого самоврядування та делеговані повноваження виконавчих органів сільських, селищних, міських рад (глава 2). Виключну компетенцію органів місцевого самоврядування складають питання, що вирішуються виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної та міської ради. (ст. 26) та районної і обласної ради (ст. 43), а також власні (самоврядні) повноваження виконавчих органів сільських, селищних, міських рад (глава 2 цього Закону).

В теорії управління розрізняють кілька форм надання повноважень:

– становлення – такий спосіб регулювання, коли законодавчий орган у Конституції і законах визнає компетенцію органів місцевого управління;

– передача – форма регулювання повноважень, коли будь-яке повноваження одного органу виключається з його компетенції і включається до компетенції іншого органу;

– делегування – надання державним органам належного йому права вирішення питань на один раз, на деякий час або невизначений строк.

Надання органам місцевого самоврядування окремих повноважень органів виконавчої влади повинне здійснюватися лише за умови відповідного фінансового і матеріального забезпечення. З однієї сторони, таке положення речей має гарантувати повну реалізацію наданих повноважень на відповідному рівні, з іншої – не зашкодити їх здійсненню. Та на сьогодні держава, делегуючи повноваження органам місцевого самоврядування при формуванні бюджету, не передає їм необхідні для цього кошти.

Загальнообов'язкові державні повноваження, які повинні делегуватись всім територіальним громадам відповідно рівня, повинні закріплюватись на необмежений строк. І хоча законодавство не виділяє «обов'язкових делегованих повноважень» та такі повноваження завжди були присутні в компетенції органів місцевого самоврядування. Доцільність і необхідність цього витікає з логіки суспільних відносин при здійсненні особливо важливих загальнонаціональних завдань. По суті справи і на сьогодні виконання деяких державних повноважень законодавства покладено на органи місцевого самоврядування в якості обов'язкових.

Розглядаючи принцип делегування потрібно також розглянути контроль та відповідальність за виконання делегованих повноважень.

Важливою умовою делегування органам місцевого управління окремих повноважень є організація надійного й ефективного контролю за їх виконання з боку органів, що їх надали.

Отримуючи делеговані повноваження органи місцевого управління стають підконтрольні частині їх здійснення органами, що їх надали. Наприклад, отримуючи делеговані повноваження органи місцевого самоврядування стають підконтрольні в частині їх здійснення органами виконавчої влади на місцях. Можна повністю погодитись із твердженням, що органи місцевого самоврядування є під сильним контролем з боку державної виконавчої влади.

Отже, юридична природа делегування повинна бути такою: а) делегуватись можуть тільки окремі повноваження, які є частиною власної компетенції, орган не може делегувати більше, чим має сам; б) право делегувати повноваження повинно бути закріплено в законі; в) після делегування повноважень компетенція делегуючого органу не змінюється, компетенція органа, якому делегуються ці повноваження, тимчасово розширюються за рахунок останніх. Делегування повноважень не є формою їх повної передачі на рівень того, кому вони делегуються, вони залишаються повноваженнями органу, що їх делегував, який не втрачає при цьому права на прийняття рішень з питань, які входять в сферу делегування; г) акт про делегування повинен обов'язково прийматись делегуючим органом і точно визначати предмет і об'єм та умови делегації, перелік повноважень, принцип і категорії яких необхідно дотримуватись, форму контролю при здійсненні цих повноважень; д) делеговані повноваження можуть бути в будь-який час відкликаними, якщо

повноваження делегуються на визначений строк, то для припинення не потрібно прийняття юридичного акту, компетенція органа, якому делегувались повноваження, звужується автоматично, якщо повноваження делегуються на невизначений строк, то орган, що делегував повноваження, може в будь-який час припинити делегування; е) переделегування (субделегування) повноважень не повинно допускатись, тому що це суперечить намірам органу, що делегував повноваження.[2]

Список використаних джерел:

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст.141
2. Про місцеве самоврядування: Закон України від 21.05. 1997//Відомості Верховної Ради України, 1997, № 24, ст.170
3. Інтернет-ресурс: http://dep.kh.ua/dep/porady_deput/1319014751_9313.html
4. Сторожук І.П.//Принцип делегування повноважень у місцевому управлінні//І.П.Сторожук//Університетські наукові записки. – 2005. - №4. – с. 231-236

Історія виникнення Європейського Союзу

Серкіз В.Б., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС *Юрковська Л.Г.*

Актуальність цієї теми полягає в тому, що Україна неодноразово висловлювала свою зацікавленість щодо вступу до ЄС. Пріоритет України у цьому зв'язку – асоціація з ЄС, угода, яка була ратифікована українським парламентом 16 вересня 2014 року, а згодом і повного членства в ЄС, що знайшло своє підтвердження у чисельних нормативних документах та політичних заявах, які, зокрема, інтеграцію України до ЄС визначають однією з стратегічних цілей розвитку держави.

Європейський Союз є одним з найбільш розвинутих і досконалих інтеграційних угруповання у світі. Днем народження ЄС вважається 9 травня 1950 року, коли міністр закордонних справ Франції Роберт Шуман озвучив підготовлену Жаном Монне пропозицію, в якій закликав Францію й Німеччину об'єднати свої вугільні й сталеливарні промисловості під єдиним наднаціональним управлінням. Вважається, що саме з цього дня почала свій відлік об'єднана Європа, тому з 1985 року 9 травня відзначається в Європейському Союзі як офіційне свято.

Європейська Спільнота (організація-попередник ЄС) була створена на основі Римського договору, підписаного 25 березня 1957 р. Бельгією, Італією, Люксембургом, Нідерландами, Німеччиною та Францією. У 1973 р. до цих країн приєдналися Данія, Ірландія та Великобританія, у 1981 р. - Греція, у 1986 р. - Іспанія та Португалія, а у 1995 р. - Австрія, Фінляндія та Швеція. Переговори про приєднання до ЄС успішно завершила Норвегія, проте під час загальнонаціонального референдуму 27-28 листопада 1994 р. 52,5% норвежців з тих, що взяли участь у референдумі, проголосували проти членства в ЄС. У 2004 році до ЄС приєдналися Естонія, Латвія, Литва, Польща, Словаччина, Словенія, Угорщина, Чеська Республіка, Мальта, Кіпр. Заяви про членство в ЄС були подані Туреччиною, Болгарією, Румунією та Хорватією. Процес вступу до ЄС нових країн-членів триває і сьогодні. [2]